

ПЛАВО-ЗЕЛЕНИ СВЕТ

Не знам тачно када сам почео да слажем своју плаву слагалицу. Склапам је пажљиво да цела буде у свим нијансама плаве. Део по део, и недавно ми се учинило да је слагалица скоро готова. Недостајао је још само делић. И баш када је требало да уклопим тај најплављи део, он ми испаде. Паде преко Сунца... Златна боја Сунца и комадић мога плавог се помешаше и настаде дупли свет. Двобојни свет. Плаво-зелени свет!

Овакав свет био је врло чудан. Природе није било, монотонија и туга обавили су такав крајолик. Живота није било. Плаво.... А на средини једна огромна рупа. Део који је требало да прекрије рупу остао је тамо, преко Сунца. А ја сам у њега веровао – увече бих заспао са плавим чежњама, а ујутру се будио у праскозорју новог дана што је на себе окачио и моје плаво.

Нисам ни слутио да је приликом додира плавог са Сунцем једна зелена капљица пала на земљу. И као да је семе пало на тло, одатле је почео ницати нови живот. Зелени живот! Сићушна биљка. Дрхтала је као кап росе на пробуђеном цвету. Но, ускоро постаде топлије. Сунце ју је грејало све јаче. Било је лето.

Биљка је расла, гранала се, листала и добила и плодове. Лепе, округле, сочне... Као да је рађала љубав! Плодови попадаше на зелено-плавни свет и временом су на тим местима израсле нове биљке. Убрзо се створила шума. Ја сам био тај који је пружао своју љубав том зеленом чуду. Родило се из љубави и стално поклањало нове. Но, рупа није нестајала. Мој плавни тренутак још није добио свој коначан облик...

Тога дана све је било чудно. Одједном кроз ону рупу заковитла се ветар. Пуно лишћа паде на земљу. Крајолик је личио на јесен. Чинило се као да је животу сада био потребан топлих по којем ће ходати да би листови љубави ублажили тврду подлогу стварности.

Али ветар се само појачавао, бивао све грубљи, све хладнији. Хучао би дуго, претварао свет у леденоплаву. Зебло је око срца. Зима је загосподарила. А ветар? Јурио је, ударао, шибао, носио шта је стигао...

Тога дана дунуо је тако снажно да је скинуо плавни део слагалице са Сунца и ишчезао у оној рупи. На том месту настало је језеро – модно, дубоко, тајанствено. Употпунило је пролећни крајолик. Осећам да му припадам и својим зеленим детињством и својом плавом чежњом.

Милутин Стојић, 6/1

ОШ *Васа Чарапић* Бели Поток
Наставница: Добрица Ковачевић